

om, men knap Halvdelen deraf; og vi fremsatte det med det Formaal derigennem at bidrage til, at Sagen eventuelt kunde komme i Fællesudvalg, saa at man her kunde komme ind paa en mere alsidig og maaske mere omfangsrig Løsning af hele Spørgsmaalet. Det er altsaa ikke vort deciderede Standpunkt — det har ogsaa været hævdet hele Tiden — det Forslag, som her fremsættes, men det skulde være et Middelt til at fremme yderligere Forhandlinger om denne Sag, ganske som Tilfældet var, da det samme Forslag blev fremsat i Folketinget — yderligere Forhandlinger om denne Sag, saaledes at den kunde faa en mere alsidig Løsning. Jeg anbefaler de tre fra vort Partis Side stillede Ændringsforslag til det høje Ting.

Schovelin: Jeg er selvfølgelig enig med det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) i de Betragtninger, han nu har fremført, ligesom alt, hvad der staar i Betænkningen under hans og mit Navn, ganske Ord til andet dækker mine Anskuelser. Men da det Syn, som jeg gennem et langt Livs Studier har erhvervet mig paa Pengevæsenet, og som jeg har nedlagt i en Række bindstærke Værker, ikke falder sammen med mit Partis officielle Betragtning, saa ønsker jeg at tilføje nogle Ord. For mig som Historiker har det været interessant at se under hele denne Situation herhjemme, hvorledes gamle Vildfarelser dukker op igen. Man har sagt en Gang, at Historien er Vildfarelsernes Historie; og deri vil der for saa vidt ikke være noget mærkeligt, da jo en stor Digter har ladet selve Vorherre sige: „Es irrt der Mensch so lang' er lebt“. Men det mærkelige er jo dette, at det er de samme Vildfarelser, der stadig begaas; hver Gang et Lands Pengevæsen kommer i Orden, dukker saaledes visse gamle Vildfarelser op igen, og herhjemme er da ogsaa det selvsamme Tilfældet, den gamle merkantilitetstiske Vildfarelse, endnu ældre end de nu dog saa forældede Frihandelsteorier, Handelsbalanceteorien blomstrer ikke alene i mit Parti, men rundt omkring i hele Nationen, ja, er vel egentlig saadan det, man kunde kalde Menigmands Syn paa hele denne Sag.

For mit Vedkommende maa jeg bekende, at jeg ser ikke anden Maade at bringe Pengevæsenet i Orden paa end ved at bringe det i Forhold til Verdensmønten. Derfor vil jeg ikke nægte, at Valutaraadets Resultat i sin Tid var mig en Skuffelse — naar jeg siger Valutaraadet, ved jeg ikke, om det er den rigtige Betegnelse, for der

har været saa mange Institutioner, hvis Navn begyndte med Valuta, at man snart har vanskeligt ved at hitte Rede i det; jeg tænker paa det Udvalg, som den nuværende højtaerede Stats- og Erhvervsminister nedsatte kort før denne Samling, og som jo var sammensat af Politikere og Erhvervsrepræsentanter. Selvfølgelig undgik det ikke min Opmærksomhed, at der ikke var nogen indenfor det Udvalg, som havde særlig Forstand paa disse Ting, men det forekom mig, at der efterhaanden havde krystalliseret sig en offentlig Mening, man var begyndt at slaa sig til Taals med, at under de nuværende vanskelige Omstændigheder var det nærmestliggende Maal en *Stabilisering*. Det var, som jeg ogsaa har udtalt offentligt den Gang, det, Situationen magtfuldt pegede paa. Da saa Valutaraadet afgav sin Betænkning, og den oven i Købet var enstemmig, maatte man jo tro, man endelig var naaet til et epokegørende Resultat, og hvad begyndte man saa med? Man begyndte med Frasen om, at selvfølgelig skulde Kronen op i Pari, alle Partier var enige om, at disse „Nedskæringsplaner“ skulde stedes til Jorden, hvorpaa man øjeblikkelig gik over til faktisk at foreslaa en Stabilisering, det vil sige det, man med et forkert Udtryk kalder „Nedskæring“. Stort videre gaar selv dette ikke, og stort mere haaber jo ingen, men paa dette Omraade er efterhaanden vort hele Land blevet saa gennemsyret af Hykeri, at man altid skal begynde med Frasen om, at vi vil have Kronen op i Pari.

Hvad man vil her, siger jeg, er i Virkeligheden kun det, som Situationen pegede paa, og som er det eneste, man foreløbig orker og magter og rimeligvis nogen Sinds vil orke her i Landet, nemlig at faa stabiliseret Kronen ved det nuværende Standpunkt eller en lille Smule over. Naar man skal stabilisere, er det meget rigtigt, at man overfor en nedadgaende Bevægelse stemmer imod paa den Maade, at man gaar lidt i modsat Retning, men det eneste virkelige Middelt til at gennemføre dette vil vedkommende Valutaraad ikke tilraade, det er nemlig Guldindløselighed til den Kurs, man vil holde. Dette er det eneste ufejlbarlige Middelt — det har vist sig Verden over og Gang paa Gang, fordi det har den fortræffelige Egenskab at virke automatisk; Guldindløseligheden er den bedste Nationalbankdirektør, Pligten til Guldindløsning tager selv den daarligste Nationalbankdirektion i Nakkens og tvinger den til at makke ret. I Stedet for har man valgt dette System med, at Nationalbanken skal have Forpligtelse